

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 marca 2016 r.,

sprawy **P. K.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N.

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt II 1 K [...]

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt II 1 K [...], Sąd Okręgowy w N. uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych i za to skazał go na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. K. zakaz kontaktowania się z małoletnią N. P. oraz zakaz zbliżania się do małoletniej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 8 lat. Na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej N. P. nawiązkę w kwocie 2000 zł.

Od powyższego wyroku w zakresie jego pkt IV, V, VI, VII, VIII i XI apelację złożył obrońca oskarżonego P. K., zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez uznanie za wiarygodne zeznań małoletniej pokrzywdzonej N. P. i jej matki J. P., pomimo występowania w tych zeznaniach szeregu sprzeczności;
2. naruszenie art. 438 pkt. 4 k.p.k., poprzez niezasadne orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa telefonu komórkowego S. [...].

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstw zarzuconych mu w akcie oskarżenia w pkt. V, VI, VII, VIII i IX oraz uchylenie orzeczenia o przepadku na rzecz Skarbu Państwa telefonu komórkowego S. [...], względnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 7 maja 2015 r. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku w części dotyczącej kary złożył również Prokurator Rejonowy w N., zarzucając:

1. rażącą niewspółmierność kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej przez Sąd I instancji z naruszeniem zasad jej orzekania - z jednoczesnym niezasadnym odstępniem od określenia systemu terapeutycznego jej wykonania - w szczególności przez nie docenienie znacznej ilości czynów, za których popełnienie orzeczono oskarżonemu kary jednostkowe, a także nie docenienie okoliczności charakteryzujących związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami stanowiącymi różnorodne przestępstwa popełnione w stosunkowo długim okresie czasu, godzące w niejednorodne dobra prawne, podczas gdy okoliczności te winny znaleźć należyte odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej oraz skutkować wymierzeniem oskarżonemu P. K. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym orzeczeniem o odbywaniu kary w systemie terapeutycznym umożliwiającym leczenie z zakresu seksuologii i patologii współżycia;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia okoliczności, które Sąd miał na względzie odstępując od wskazania systemu terapeutycznego wykonania kary pozbawienia

wolności, w sytuacji wyraźnego określenia przez biegłych w opinii sądowo-seksuologicznej, iż oskarżony z uwagi na trwałe zaburzenia osobowości dysocjalnej, winien zostać poddany, w tym również w warunkach zakładu zamkniętego, leczeniu z zakresu seksuologii i patologii współżycia.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę pkt. VIII zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. K. kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym określeniem systemu terapeutycznego jej wykonania, umożliwiającego leczenie z zakresu seksuologii i patologii współżycia.

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację w części, w jakiej przypisano oskarżonemu P. K. popełnienie przestępstw z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. oraz art. 58 ust. 2 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przeprowadzenie w sposób nieprawidłowy kontroli odwoławczej i niesłuszne zaakceptowanie dokonanej przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej N. P. i świadka J. P., pomimo sprzeczności występujących w tych zeznaniach, ich ogólności oraz braku potwierdzenia w innych dowodach oraz pominięcie, że Sąd Okręgowy w N. wydał wyrok bez przesłuchania na rozprawie głównej biegłego psychologa, z którego udziałem przeprowadzono w postępowaniu przygotowawczym przesłuchania pokrzywdzonej N. P., bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ginekologa oraz w oparciu o nieczytelny zapis dźwiękowy z przesłuchań pokrzywdzonej w postępowaniu przygotowawczym.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 sierpnia 2015 r. w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 7 maja 2015 r. i uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt. V, VI i VII wyroku Sądu Okręgowego w N.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w z w. z art. 410 k.p.k., miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. i przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Przytoczony zarzut kasacyjny w rzeczywistości sprowadza się do zanegowania przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, a zaaprobowanej przez Sąd II instancji, oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych w kwestii sprawstwa P. K. zarzucanych mu czynów wypełniających znamiona art. 197 § 3 pkt 2 k.k. oraz ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w postępowaniu kasacyjnym jest działaniem niedopuszczalnym. Podkreślenia wymaga, że postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji, ani też nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., III KK 176/14, LEX nr 1483957).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w procedowaniu Sądu Apelacyjnego w [...] nie sposób doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom skazanego oraz podzieleniu przez Sąd odwoławczy stanowiska Sądu I instancji odnośnie dania przezeń wiary zeznaniom pokrzywdzonej N. P.. Tymczasem zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy rozpoznawana kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora. Podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny w [...] rozpoznając apelację obrońcy skazanego P. K. dokonał ponownej analizy materiału dowodowego sprawy. W uzasadnieniu nie tylko szczegółowo przytoczył powody uznania za wiarygodne zeznań małoletniej pokrzywdzonej N. P. i odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, ale również

dokonał ponownej analizy zeznań pozostałych świadków, w tym J. P., D. O., A. P., odniósł się do sporządzonych w sprawie opinii psychologicznych dotyczących pokrzywdzonej oraz wskazał, które dowody stanowiły podstawę dokonanych przezeń rozstrzygnięć. Przeprowadzona w tym zakresie analiza jest, wbrew twierdzeniom skarżącego, logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby ocena ta miała charakter dowolny. Nie można zatem zasadnie przyjąć, iż Sąd Apelacyjny w [...]

naruszył zasady określone w art. 7 k.p.k., zaś odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez autora kasacji odnosząca się do czynów przypisanych skazanemu nie może być procesowo skuteczna.

Chybiony jest również podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Podkreślić należy, że obraza tego przepisu przez Sąd odwoławczy jest możliwa w podwójnym układzie procesowym. Pierwszy istnieje wówczas, gdy sąd rozstrzygając sprawę w postępowaniu odwoławczym oprze się w swej argumentacji na dowodzie, który nie został ujawniony w toku rozprawy głównej albo, gdy po przeprowadzeniu dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 452 § 2 k.p.k.), pominie niektóre z nich. Drugi ma miejsce w sytuacji, gdy Sąd - w ramach kontroli odwoławczej – zaaprobuje taki rodzaj uchybienia normie art. 410 k.p.k. przez Sąd pierwszej instancji. Analiza akt niniejszej sprawy pozwala na stwierdzenie, że zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy, oparły swoje rozstrzygnięcia o całość materiału ujawnionego, a wydane orzeczenie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a zatem także tych okoliczności, które go podważają.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.